

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister van Justitie (hierna: de minister),
2. (hierna: de vreemdeling),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) van 10 maart 2010 in zaak
nr. 09/3538 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (lees: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 maart 2010, verzonden op 19 maart 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling en de minister bij brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 16 april 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister en de vreemdeling hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.3. De Afdeling begrijpt de aangevallen uitspraak aldus, dat de rechtbank daarin heeft overwogen dat voor de vreemdeling geldt dat hij, vanwege zijn werkzaamheden als kunstenaar, reeds voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat hij het reëel risico loopt op een dreigende schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.4. In zijn grieven, in hun onderlinge samenhang gelezen en samengevat weergegeven, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte ervan is uitgegaan dat de vreemdeling, die als kunstenaar werkzaam is in een risicoberoep, behoort tot de in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2008/28 (hierna: het WBV) genoemde

kwetsbare minderheidsgroepen. De rechtbank heeft niet onderkend dat personen werkzaam in risicoberoepen weliswaar behoren tot de in het WBV genoemde groepen van personen die verhoogde aandacht vragen, maar dat deze moeten worden onderscheiden van de eveneens in het WBV genoemde kwetsbare minderheidsgroepen en risicogroepen. Voor de vreemdeling geldt dan ook niet dat hij reeds voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. De vreemdeling diende aannemelijk te maken dat hij vanwege zijn werkzaamheden als kunstenaar een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hij is hierin niet geslaagd, nu zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Dit heeft de rechtbank niet onderkend, aldus de minister.

2.4.1. Volgens het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een reëel risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

2.4.2. Onder subparagraaf 3.5, "personen werkzaam in risicoberoepen", van het WBV wordt vermeld dat veel aanslagen plaatsvinden die zijn gericht tegen Irakezen die samenwerken met de regering, internationale organisaties of diplomatieke vertegenwoordigingen, buitenlandse bedrijven en met de Multi National Forces in Iraq. De situatie van personeel in het onderwijs en de gezondheidszorg is eveneens als zeer ernstig te omschrijven. Ook zouden studenten, artiesten, sportlieden en mensen werkzaam in de sport doelwit zijn van geweld. Over studenten, artiesten, sportlieden en mensen werkzaam in de sport vermeldt het WBV dat, indien een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt vanwege deze werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben waartegen geen bescherming kan worden geboden, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend. Het enkele feit dat een vreemdeling deze werkzaamheden heeft verricht is onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling, aldus het WBV. Uit het vorenstaande vloeit niet voort dat op personen die behoren tot de onder 3.5 genoemde categorie het bijzondere toetsingskader van toepassing is dat in de Vreemdelingencirculaire 2000 onder C2/3.1.3. en C14/4.5. voor onderscheidenlijk kwetsbare minderheidsgroepen en risicogroepen wordt vermeld.

2.4.3. Tussen partijen is niet in geschil dat de vreemdeling als kunstenaar behoort tot de in het WBV in vorenbedoelde subparagraaf 3.5 genoemde groep van personen.

2.4.4. De minister klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de groep van personen waartoe de vreemdeling behoort moet worden onderscheiden van de door de minister in het WBV aangewezen kwetsbare minderheidsgroepen. Voor de vreemdeling gold dan ook niet, zoals de minister terecht betoogt, dat hij reeds voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking kwam, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk maakte dat, in samenhang met het behoren tot een bepaalde groep, een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig was.

2.4.5. Uit het vorenoverwogene volgt dat de vreemdeling, om voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking te komen, met inachtneming van hetgeen onder 2.4.1. is overwogen aannemelijk diende te maken dat hij een reëel risico liep op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Nu uit hetgeen onder 2.2. is overwogen volgt dat in rechte vaststaat dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, is daarmee gegeven dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen als vorenbedoeld, zoals de minister terecht betoogt. De door de vreemdeling gestelde moord op twee kunstenaars in 2005 maakt dit niet anders, reeds omdat uit het WBV blijkt dat de minister op grond van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van juni 2008 aanneemt dat personen werkzaam als kunstenaar doelwit kunnen zijn van geweld, hetgeen voor hem aanleiding was hen aan te wijzen als groep van personen die verhoogde aandacht vragen.

2.4.6. De grieven slagen.

2.5. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 19 januari 2009 alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 10 maart 2010 in zaak nr. 09/3538;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

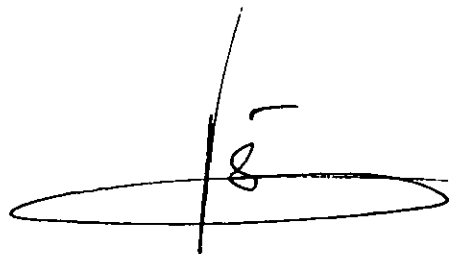
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juli 2010

284-572.

Verzonden: 15 juli 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/3538

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 10 maart 2010

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. R.C. van den Berg,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D.S. Asarfi.

Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 4 februari 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 29 september 2009, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

De rechtbank heeft op 23 november 2009 het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heropend omdat het onderzoek niet volledig is geweest.

Op 8 december 2009 heeft verweerder schriftelijk gereageerd op de uitspraak van de Meervoudige Kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 november 2009 (LJN: BK3813). Bij faxbericht van 18 december 2009 heeft de gemachtigde van eiser hierop gereageerd.

Partijen hebben schriftelijk toestemming verleend voor het achterwege laten van de behandeling van het beroep ter zitting, zoals bedoeld in artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb, waarna het onderzoek op 1 maart 2010 is gesloten.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van 19 januari 2009 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser, een kunstschilder, behoort tot de Arabische bevolkingsgroep en is afkomstig uit te Irak. Hij heeft in Irak voor de galerie van tekeningen gemaakt voor Amerikaanse opdrachtgevers. Hiermee is hij in 2005 gestopt en daarna kon eiser alleen nog maar werk maken dat algemeen werd aanvaard maar dat geen recht deed aan zijn wensen. In 2005 zijn twee kunstenaars uit zijn directe omgeving, Mandoeh en Ghazi, doodgeschoten. Eiser heeft in opdracht van de Amerikanen tekeningen aangebracht op de muren van scholen. Als gevolg van die werkzaamheden werd hij sinds november 2007 per sms bedreigd. Daarop heeft eiser besloten Irak te verlaten. Ook heeft hij Irak verlaten omdat de Arabische cultuur niet de zijne is. Een vriend van eiser, , heeft voor hem een vliegticket geregeld en op 10 februari 2008 is hij vanuit Bagdad per vliegtuig naar Istanbul in Turkije gereisd. In Istanbul heeft de Iraakse reisagent eiser naar Hotel Anka gebracht, alwaar hij drie dagen heeft verbleven. Daarna heeft eiser nog zes dagen in een appartement in de kelder van een flatgebouw in Istanbul verbleven alvorens hij met een minibus werd opgehaald die hem naar een parkeerplaats heeft gebracht. Eiser is op deze parkeerplaats in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt en in deze vrachtwagen is hij in zes of zeven dagen naar Nederland gereisd, alwaar hij op 25 februari 2008 is aangekomen.
3. De rechtbank overweegt als volgt.
4. Voorop wordt gesteld dat uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 26 juni 2008 (DPV/AM-20546) volgt de algehele situatie in Irak niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Irak in het algemeen en die behoren tot de Arabische bevolkingsgroep in het bijzonder, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.
5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
6. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute. Naar de mening van verweerder heeft eiser onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door hem gestelde reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met het gebruikte grensoverschrijdingsdocument, noch met enig ander (indicatief) bewijs van de reis. Immers, eiser heeft verklaard dat hij legaal vanuit Irak naar Turkije is gereisd, van welke reis in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten is te staven. Eiser heeft verklaard op 10 februari 2008 per vliegtuig van Irak naar Turkije te zijn gereisd, waarbij hij gebruik heeft gemaakt van een paspoort dat bij aankomst in Turkije is voorzien van een Turks visum (stempel). De verklaring van eiser dat hij dit paspoort heeft verscheurd zodat het niet door de reisagent zou worden ingenomen en misbruikt, alsmede zijn verklaring dat hij evenmin een vliegticket kan overleggen omdat hij deze eveneens heeft verscheurd bij vertrek vanuit Istanbul, worden door verweerder als

onvoldoende van de hand gewezen om hem niet toe te rekenen dat hij geen reisdocumenten heeft ter staving van zijn gestelde reis heeft overgelegd bij zijn aanvraag. Derhalve heeft eiser naar de mening van verweerder niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van de documenten ter onderbouwing van zijn reisverhaal niet aan hem is toe te rekenen.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. In navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) in haar uitspraak van 8 april 2008 (LJN: BC9690) overweegt de rechtbank dat het in paragraaf C4/3.6.2 en C4/3.6.3 van de Vc 2000 weergegeven beleid inhoudt dat met het afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reis op zich nog niet aannemelijk is gemaakt dat het afgeven van reisdocumenten aan de reisagent de vreemdeling niet kan worden toegerekend. Daarvan is pas sprake indien de documenten onder dwang zijn afgegeven. Hiervan is in casu niet gebleken. Immers, het enkele feit dat de reisagent expliciet heeft gevraagd om het paspoort van eiser maakt nog niet aannemelijk dat sprake was van dwang van de reisagent. Verweerder heeft derhalve aan eiser op goede gronden artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 tegengeworpen, zodat op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

8. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

9. Uit de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005 (LJN AS8539) volgt dat zowel van de feiten als van de aan de feiten ontleende vermoedens positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 21 juli 2009 (LJN BJ3621) dient daarbij wel onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de vermoedens van de vreemdeling die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens zijn asielrelaas hebben plaatsgevonden en anderzijds de door de vreemdeling aan die gebeurtenissen ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst te wachten staat. Bij de toetsing door de rechter van het standpunt van verweerder omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongeloofwaardig geachte feiten en omstandigheden ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer naar zijn land te wachten staat, is voor terughoudendheid geen plaats.

10. Verweerder heeft zich voorts in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Ten aanzien van de gestelde vrees van eiser voor het Al Mahdi-leger, welke hij baseert op het voorval dat van hem een foto is genomen door iemand waarvan volgens eiser bekend is dat hij tot deze milities behoort, acht verweerder het enkele feit dat van eiser een foto is genomen vanuit een auto onvoldoende voor de conclusie dat hij te vrezen heeft voor het Al Mahdi-leger. Er zijn immers geen concrete aanwijzingen dat eiser als gevolg van dit voorval gevaar zou lopen of op zijn persoon gericht negatieve aandacht heeft te vrezen van de zijde van deze milities. Weliswaar heeft eiser dreigsm'sjes ontvangen, maar hij nam deze aanvankelijk niet serieus, zodat door verweerder niet valt in te zien waarom de enkele

omstandigheid dat hij zou hebben gezien dat er een foto van hem werd genomen, in deze situatie verandering zou brengen.

11. Verder wordt door verweerder aangegeven dat de vrees van eiser om eventueel op straat te worden doodgeschoten als gevolg van het huidige sektarische geweld in Irak op zichzelf geen grond is om te concluderen dat hij persoonlijk direct gevaar loopt of heeft te vrezen voor zijn leven.

12. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om aan het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht toe te kennen. Immers, de vrees van eiser om te worden gedood naar aanleiding van zijn werkzaamheden om in opdracht van de Amerikanen tekeningen op de muren van scholen aan te brengen is onvoldoende reëel te achten. Voorts bestaat er – ondanks dat onbetwist is dat eiser als kunstenaar tot een risicogroep behoort op grond van paragraaf 3.5 van het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/28 – evenmin reden om aan te nemen dat hij deswege te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag bij terugkeer naar Irak. Een enkele verwijzing naar de algemene slechte situatie in Irak is onvoldoende voor de conclusie dat eiser persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging. Derhalve heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

13. Voort staat ter beoordeling of eiser bij terugkeer naar Irak het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

14. Ten aanzien van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 heeft verweerder overwogen dat uit het vluchtrelaas van eiser – bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Irak – niet kan worden geconcludeerd dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eiser bij terugkeer naar Irak zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De enkele mogelijkheid van schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende.

15. Bij de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 wordt aan personen behorende tot een kwetsbare minderheidsgroep minder hoge eisen gesteld aan het aannemelijk maken van een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Uit paragraaf C2/3.1.3 van de Vc 2000 volgt dat om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op de in die bepaling bedoelde behandeling. Hiertoe dient de vreemdeling specifieke individuele kenmerken (*special distinguishing features*) naar voren te brengen, waaruit dit risico op een behandeling in de zin van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw valt af te leiden. In die gevallen dat in het land van herkomst sprake is van een willekeurige geweldssituatie of van willekeurige mensenrechtenschendingen, vormt dit op zichzelf onvoldoende grond om een reëel en individueel risico op eerder beschreven behandeling aan te nemen. Echter, een reëel en individueel risico bij terugkeer wordt – ook in een situatie van willekeurige geweld of van willekeurige mensenrechtenschendingen – ook aangenomen indien:

a. de vreemdeling behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in zijn land van herkomst; en

b. hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang daarmee een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is. Dit betekent dat een asielzoeker die behoort tot deze groep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang met het behoren tot de risicogroep in Irak een dreigende schending van artikel van het 3 EVRM aanwezig is. Daarvoor is niet vereist dat betrokkene persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Daarbij wordt niet van de vreemdeling verlangd om aannemelijk te maken dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep.

16. In casu is onbetwist dat kunstenaars in Irak behoren tot een groep die een risicoberoep uitoefenen. Eiser heeft dit onderbouwd met de door hem overgelegde artikelen uit onder andere The Observer van 11 mei 2008 en verweerder heeft dit bevestigd in WBV 2008/28. Naar de mening van verweerder vloeit uit het zogenaamde individualiseringsvereiste voort dat ook een lid van een risicogroep steeds aannemelijk zal moeten maken dat juist hij een extra groot risico loopt op een behandeling die door artikel 3 van het EVRM wordt verboden. Echter, volgens verweerder heeft eiser op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat er enige indicaties zijn dat hem, in samenhang met het zijn van kunstenaar, een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te wachten staat.

17. Uit de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 in de zaak Saleh Seekh tegen Nederland (LJN: AZ5971) volgt dat het behoren tot een aanwijsbare risicogroep sneller tot de conclusie kan leiden dat bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Het EHRM verlaat hiermee niet het vereiste dat er sprake dient te zijn van een geïndividualiseerd reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, maar verwerpt in een dergelijk geval de stelling dat asielzoekers daar bovenop nog meer specifiek hen betreffende kenmerken (*further special distinguishing features*) aannemelijk moeten maken om een succesvol beroep op artikel 3 van het EVRM te kunnen doen. In de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (LJN: BF0248) heeft het EHRM twee soorten groepsvervolgung aangewezen. De eerste betreft de situatie dat de algemene situatie in het land van herkomst zodanig ernstig is dat een uitzetting van een ieder naar dat land in strijd met artikel 3 van het EVRM is. Dat zal alleen in uitzonderlijke gevallen zo zijn, welke het EHRM nog nooit aanwezig heeft geacht. De tweede is dat de uitzetting van de leden van een bepaalde groep in zijn algemeenheid in strijd met artikel 3 van het EVRM wordt geacht. Die situatie is tot op heden alleen in de zaak Salah Sheekh door het EHRM aan de orde geacht. Is van deze twee situaties van collectieve risico's geen sprake, dan vervolgt het EHRM met een individuele beoordeling. Uit de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk blijkt, dat het EHRM daarbij het individuele geval beoordeelt tegen de achtergrond van de risico's die uit de algemene situatie kunnen voortvloeien voor dit individu.

18. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 26 juni 2008 dat hoewel de algemene situatie in Irak onzeker en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat het een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Wat de individuele situatie van eiser betreft, overweegt de rechtbank – in navolging

van de Afdeling in haar uitspraak van 8 juni 2009 (LJN: BI7619) – dat een vreemdeling die tot een als zodanig aangewezen kwetsbare minderheidsgroep behoort, reeds met beperkte individuele indicaties aan het in beginsel op grond van de jurisprudentie van het EHRM geldende individualiseringsvereiste kan voldoen. Aan de aanwijzing als kwetsbare minderheidsgroep ligt derhalve niet mede ten grondslag de beoordeling dat deze groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, als bedoeld in de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk. Die beoordeling dient ingeval de vreemdeling betoogt dat hij tot een zodanige groep behoort, nog te worden verricht aan de hand van de in dat verband ingebrachte informatie over de situatie van de desbetreffende groep en de mate waarin de leden van die groep bescherming kunnen verkrijgen tegen onmenselijke behandelingen. Uit de door eiser overgelegde artikelen inzake de positie van kunstenaars in Irak kan niet worden afgeleid dat kunstenaars in Irak dienen te worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke behandelingen en eiser reeds enkel vanwege het behoren tot deze groep aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Bovendien is er geen sprake van door de Iraakse autoriteiten gesanctioneerde vervolging van kunstenaars in Irak. Echter, verweerder heeft niet bij de beoordeling of artikel 3 van het EVRM is geschonden betrokken dat in de nabije omgeving van eiser mensenrechten zijn geschonden van personen die tot dezelfde risicovolle beroepsgroep behoren. Immers, hij heeft verklaard dat twee kunstenaars uit zijn directe omgeving, te weten Mandoeh en Ghazi, zijn doodgeschoten. Ter zitting heeft eiser, gevraagd naar het verband met deze twee kunstenaars, toegelicht dat zij een portret voor de Amerikanen maakten en dat hij op dezelfde plek als zij ook voor de Amerikanen werkzaam was. Naar het oordeel van de rechtbank vormen deze omstandigheden – omtrent de geloofwaardigheid waarvan verweerder zich niet heeft uitgelaten – een aanwijzing dat er een reëel risico bestaat dat eiser vanwege het uitoefenen van zijn risicovolle beroep als kunstenaar, die bovendien werk in opdracht voor de Amerikanen heeft gemaakt, slachtoffer kan worden van mensenrechtenschendingen in Irak. Verweerder heeft derhalve naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd waarom het beroep van eiser op artikel 3 van het EVRM, gelet op zijn aangevoerde (beperkte) individuele indicaties, niet kan slagen.

19. Het vorenstaande brengt met zich dat het bestreden besluit op dit punt een voldoende draagkrachtige motivering ontbeert. Het bestreden besluit komt om die reden voor vernietiging wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb in aanmerking, zulks onder gegrondverklaring van het beroep.

20. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 (hierna: de Definitierichtlijn) ziet de rechtbank zich – gelet op de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009 (LJN: BI4791, naar aanleiding van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het HvJ-EG) in de zaak Elgafaji tegen Nederland van 17 februari 2009 (LJN: BH3646) en gezien de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) gegeven uitleg in de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (LJN: BF0248), welk arrest het HvJ-EG expliciet aanhaalt – voor de vraag gesteld of sprake is van een de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

21. Allereerst is de rechtbank van oordeel dat de verwijzing van eiser naar de uitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2009 (LJN: BJ5727), niet slaagt, nu verweerder, anders dan in die zaak, in dit geval het door eiser in beroep aangehaalde standpunt van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) inzake artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, zoals neergelegd in het rapport van de UNHCR, genaamd UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers van 27 april 2009 (hierna: de UNHCR-Guidelines), wel gemotiveerd heeft betwist.

22. De rechtbank wijst voorts op het arrest van het EHRM in de zaak F.H. tegen Zweden van 20 januari 2009 (LJN: BH3275), waarnaar ook verweerder heeft verwezen. In dit arrest heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het ambtsbericht van 29 mei 2009 en de door eiser aangehaalde UNHCR-Guidelines blijkt niet dat sindsdien een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie ten tijde van de totstandkoming van het bestreden besluit van 13 januari 2009 tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Derhalve kan de gevolgtrekking worden gemaakt dat het EHRM ook thans niet van oordeel zou zijn dat in Centraal-Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder sprake is van *"the most extreme cases of general violence"*. Verweerder heeft dan ook terecht overwogen dat uit de overgelegde informatie niet kan worden afgeleid dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict op dat moment in Irak in het algemeen, en in Bagdad in het bijzonder, dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat eiser, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon. De omstandigheid dat de UNHCR de door haar beschreven veiligheidssituatie anders waardeert, en daaraan de conclusie heeft verbonden dat sprake is van de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde situatie, geeft geen reden om te oordelen dat verweerder ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat zich in Irak geen uitzonderlijke situatie voordoet. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door de uitspraken van de Afdeling van 23 december 2009 (LJN: BK8692), 5 januari 2010 (LJN: BK9629) en 14 januari 2010 (LJN: BL0288), alsmede de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 november 2009 (LJN: BK3813), waarbij de rechtbank er op wijst dat de uitspraak van de Afdeling van 5 januari 2010, evenals de onderhavige zaak betrekking heeft op een vreemdeling afkomstig uit Bagdad.

23. Voor zover eiser van mening is dat hij in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 en dat het door verweerder gevoerde categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak, dat gold van 2 april 2007 tot 22 november 2008, ten onrechte is beëindigd, is de rechtbank – in navolging van de Afdeling bij uitspraak van 27 juli 2009 (200902294/1, gepubliceerd op www.raadvanstate.nl) – van oordeel dat verweerder, ondanks de brieven van Vluchtelingenwerk Nederland van 1 oktober 2008 en Amnesty International van 6 oktober 2008, in redelijkheid tot beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak heeft kunnen besluiten.

24. Ter voorlichting van partijen wijst de rechtbank erop dat in de overwegingen van deze uitspraak één of meer beroepsgronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen.

Als eiser niet wil berusten in de verwerping van één of meer van de beroepsgronden, is het nodig dat hij tegen deze uitspraak tijdig hoger beroep instelt. Als hij dit nalaat, bestaat namelijk de mogelijkheid dat de bestuursrechter in een eventueel vervolg van deze procedure zal uitgaan van de juistheid van het oordeel van de rechtbank over de hier verworpen beroepsgronden.

25. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, acht de rechtbank voorts termen aanwezig verweerder onder toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage wordt het bedrag van de te vergoeden proceskosten begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
- waarde per punt € 322,00;
- wegingsfactor 1.

26. Aangezien ten behoeve van eiser geen toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan eiser.

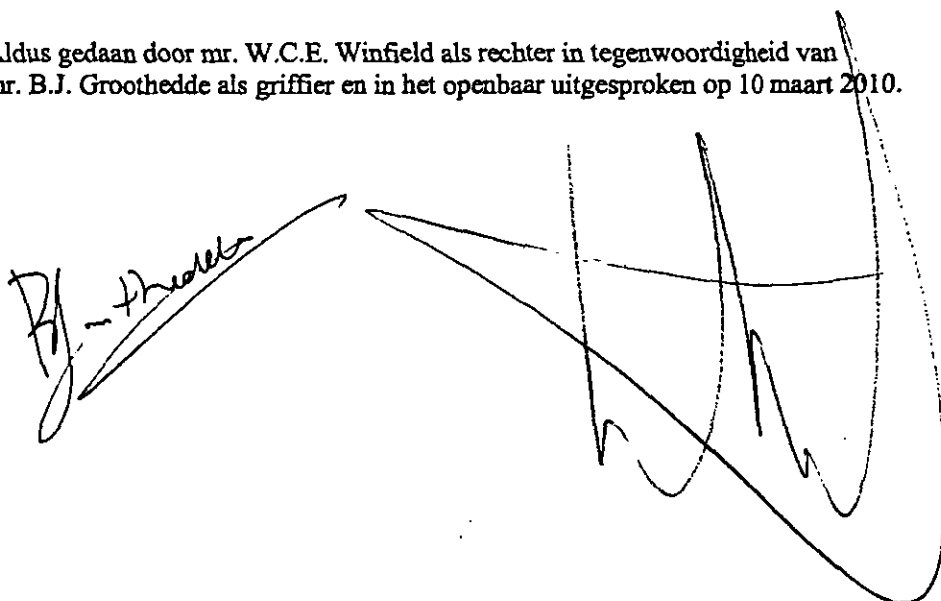
27. Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten, vastgesteld op € 644,00, en te voldoen aan eiser.

Aldus gedaan door mr. W.C.E. Winfield als rechter in tegenwoordigheid van
mr. B.J. Groothedde als griffier en in het openbaar uitgesproken op 10 maart 2010.

The image shows two handwritten signatures. On the left is a signature that appears to be 'W.C.E. Winfield'. On the right is a larger, more stylized signature, likely belonging to the clerk 'B.J. Groothedde'. Both signatures are written in black ink.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **19 MAART 2010**

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

16 APR 2010

ZAAKNR. 201003741

AAN: V2

BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 16 april 2010

partijen : / IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 2010/rb

mr. R.C. van den Berg
mw. mr. drs. E.M.C. Dumoulin
mr. P.L.M. Stieger
mr. T.C.F.M. Vermeulen

Correspondentieadres:

Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:

Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74

Fax: 0416 - 34 73 08

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Den Bosch (09/3538) van 10 maart 2010, verzonden op 19 maart 2010, waarbij het beroep asiel gegrond is verklaard. (bijlage 1). Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt als eerste grief dat de rechtbank ten onrechte in rechtsoverweging 7 heeft overwogen dat verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem kan worden toegerekend. In dat verband overweegt de rechtbank ten onrechte dat in het geval van appellant niet is gebleken dat hij zijn reisdocumenten onder dwang heeft afgegeven. De rechtbank overweegt hiertoe dat het expliciete vragen naar het paspoort niet maakt dat er sprake is van dwang van de reisagent.

Appellant stelt dat – zoals ook in de pleitnota is opgenomen – dat uit de expliciete vraag van de reisagent moet worden afgeleid dat er sprake was van dwang. De rechtbank heeft met verweerder niet onderkend dat een vluchteling zich een volledig afhankelijke situatie bevindt. Het niet afstaan van het reisdocument betekent dat appellant niet verder had kunnen vluchten en dat hij het risico liep om naar Irak te worden teruggestuurd.

LANGSTRAAT**ADVOCATEN**

De rechtbank had dan ook tot het oordeel behoren te komen dat verweerder hem in redelijkheid niet artikel 31 lid 2 sub f Vw heeft kunnen tegenwerpen. Ten onrechte is op grond daarvan dan ook overwogen dat om tot een geloofwaardig relaas te komen er een positieve overtuigingskracht van behoort uit te gaan.

2. In zijn tweede grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn relaas cq. of van zijn relaas een positieve overtuigingskracht uitgaat terughoudend cq. marginaal heeft getoetst.

De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 12 namelijk onder meer:

“ Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang gezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om aan het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht toe te kennen.”

Appellant stelt hiertoe dat zowel uit het voornemen als het besluit blijkt dat verweerder uitgaat van de feiten. De gebeurtenissen die volgens zijn relaas hebben plaatsgevonden worden geloofwaardig geacht.

Appellant vreest in zijn land voor zijn leven omdat hij als kunstenaar in opdracht van de Amerikanen tekeningen heeft aangebracht op muren van scholen. Vanwege zijn werkzaamheden wordt hij in zijn voortbestaan bedreigd. Daarbij is door verweerder aangenomen dat door het Al-Mahdi-leger een foto van hem is genomen alsook dat hij dreigsmesjes heeft ontvangen.

Kortom er is sprake van geloofwaardig geachte feiten en omstandigheden.

Appellant stelt dat de rechtbank in het licht van het door appellant aangevoerde en het zelf door de rechtbank aangehaalde toetsingskader (rechtsoverweging 9) dat de rechtbank het realiteitsgehalte van de door hem aan de feiten ontleende vermoedens vol had behoren te toetsen cq. voor een terughoudendheid of marginale toets was geen plaats.

Appellant stelt dan ook dat deze grief behoort te slagen.

3. Gelet op voorstaande grief 2 kan hetgeen de rechtbank in het kader van de marginale toetsing heeft overwogen over het standpunt van verweerder dat verweerder hem op goede gronden een verblijfsvergunning asiel op de a-grond van artikel 29 lid 1 Vw heeft onthouden, in rechtsoverweging 12, zo stelt appellant in zijn derde grief, in rechte geen standhouden.

De overwegingen in rechtsoverweging 12 vanaf “ Immers, de vrees voor eiser ...” tot en met “... is onvoldoende voor de conclusie dat eiser persoonlijk heeft te vrezen voor vervolging.” zijn overwegingen als gevolg van de toegepaste marginale toetsing.

Nu van een dergelijke toetsing geen sprake heeft kunnen zijn, behoort ook deze grief van appellant te slagen.

LANGSTRAAT**ADVOCATEN**

De rechtbank had in dit verband in plaats daarvan dan ook het besluit behoren te vernietigen, omdat het oordeel van verweerder over de geloofwaardigheid van zijn vrees cq. de vermoedens die hij ontleent aan de gebeurtenissen die in zijn relaas hebben plaatsgevonden, niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

4. In zijn vierde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte zijn beroep op artikel 15C Dri heeft verworpen (rechtsoverweging 21 en 22). Ten onrechte is de rechtbank met verweerder van oordeel dat er in Irak, provincie Bagdad, niet sprake "the most extreme cases of general violence", althans dat zich geen uitzonderlijke situatie voordoet.

Ten onrechte heeft de rechtbank allereerst overwogen dat verweerder het standpunt van eiser, met een beroep op de UNHCR-guidelines van 27 april 2009, gemotiveerd heeft betwist. Nu dit stuk dateert van na het besluit gaat appellant ervan uit de rechtbank het standpunt in verweerschrift bedoeld. Het beroep van appellant op artikel 15C is ook voor de datum van het besluit gemotiveerd met meerdere stukken. In het besluit is evenwel het bestaan van een gewapend conflict ontkend. Appellant stelt om deze reden dat de rechtbank tot het oordeel had behoren te komen dat het besluit een draagkrachtige motivering ontbeert (zie ook schrijven 18 december 2009). Pas daarna had de rechtbank zich eventueel een oordeel kunnen vormen over het nieuwe standpunt van verweerder over de situatie in Irak, Bagdad.

Zijn grief behoort reeds hierom te slagen.

Voorts stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte met een verwijzing naar de uitspraak van het Europees Hof van 20 januari 2009 (F.H. tegen Zweden), het ambtsbericht van 29 mei 2009 en uw uitspraken van 23 december 2009, 5 januari 2010 en 14 januari 2010 en de eigen uitspraak van de rechtbank van 11 november 2009 heeft overwogen dat van een risico op ernstige schade louter op grond van diens aanwezigheid aldaar niet is gebleken. Ten onrechte heeft de rechtbank hiermee mitsdien de conclusie van de UNHCR dat zich wel een situatie als bedoeld in artikel 15C voordoet verworpen.

Appellant stelt dat het ambtsbericht van mei 2009 en het standpunt van de UNHCR bij schrijven van 11 december 2009 ten onrechte geen aanleiding is geweest voor de rechtbank om tot het oordeel te komen dat het standpunt van verweerder onvoldoende krachtig is gemotiveerd. Appellant heeft in dat verband ook een beroep gedaan op de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 10 november 2009.

Appellant stelt dat uit deze stukken en deze laatstgenoemde uitspraak moet worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Irak, Bagdad juist is verslechterd.

De grief behoort dan ook te slagen.

LANGSTRAAT

ADVOCATEN

Gelet op hetgeen is aangevoerd, heeft de rechtbank in redelijkheid niet zijn beroep ongegrond kunnen verklaren voorzover betrekking hebbend op het toerekenbaar ontbreken van documenten, ter zake het geloofwaardigheidsoordeel over zijn persoonlijk vluchtrelaas en artikel 15C.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en het Inleidend beroep alsnog volledig gegrond te verklaren, alsook verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

1f
hb

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

16 APR 2010

ZAAKNR. 201003742

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: A.R.J. Maas,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Den Bosch
van 10 maart 2010
met kenmerk AWB 09/03538

Inzake: met IND-kenmerk 0805-20-1188
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. R.C. van den Berg
advocaat te Waalwijk (postbus 1023, 5140 CA)

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 118, 5101 AC Den Bosch

Contactpersoon:
mr. L. Verheijen
Tel. 073 - 888 3058

1. Inleiding

1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch van 10 maart 2010, verzonden op 19 maart 2010, met kenmerk AWB 09/03538 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 19 januari 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

1.1. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

2.1. Op 20 mei 2006 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.

2.2. Bij besluit van 19 januari 2009 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.

2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank te 's-Gravenhage het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 12 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) ondanks dat onbetwist is dat eiser als kunstenaar tot een risicogroep behoort op grond van paragraaf 3.5 van het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/28."

Grief 2

3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank te 's-Gravenhage in rechtsoverweging 18 op pagina 5 en 6 van de bestreden uitspraak:

"(...) Wat de individuele situatie van eiser betreft, overweegt de rechtbank – in navolging van de Afdeling in haar uitspraak van 8 juni 2009 (LJN: BF7619) (...) Echter, verweerder heeft niet bij de beoordeling of artikel 3 van het EVRM is geschonden betrokken dat in de nabije omgeving van eiser mensenrechten zijn geschonden van personen die tot dezelfde risicovolle beroepsgroep behoren. (...) Naar het oordeel van de rechtbank vormen deze omstandigheden, orantrent de geloofwaardigheid waarvan verweerder zich niet heeft uitgelaten, een aanwijzing dat er een reëel risico bestaat dat eiser vanwege het uitoefenen van zijn risicovolle beroep als kunstenaar, die bovendien werk in opdracht voor de Amerikanen heeft gemaakt, slachtoffer kan worden van mensenrechtenschendingen in Irak. Verweerder heeft derhalve naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd waarom het beroep van eiser op artikel 3 EVRM, geleet op zijn aangevoerde (beperkte) individuele indicaties niet kan slagen."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank te 's-Gravenhage berusten de rechtsoverwegingen 19 op pagina 6 en 25 en 26 op pagina 8 van de bestreden uitspraak. Geconcludeerd van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. Ten onrechte wordt door de rechtbank gesteld dat eiser als kunstenaar tot een risicogroep behoort. Immers, in paragraaf 3.5 van WBV 2008/28 worden personen aangeduid die werkzaam zijn in risicoberoepen. Niet berust op dat verweerder werkzaam is geweest in een risicoberoep. Echter ten aanzien van de risicoberoepen is in het WBV 2008/28 slechts opgenomen dat dit een groep is die verhoogde aandacht vraagt. Deze groep dient te worden onderscheiden van de verder in dit WBV genoemde kwetsbare minderheidsgroepen en risicogroepen. De rechtbank heeft dit miskend.

Ad grief 2

- 4.2. Blijkens paragraaf 3.5 van WBV 2008/28 kan een vreemdeling, indien hij aannemelijk heeft gemaakt vanwege zijn werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben, waartegen geen bescherming kan worden geboden, op grond van artikel 29 eerste lid, onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel worden verleend. Het enkele feit dat de vreemdeling deze werkzaamheden heeft verricht is onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling.
- 4.3. In het kader van voorgaande beleidsbepaling is van belang dat de rechtbank in deze zaak in rechtsoverweging 12 op pagina 4 van de bestreden uitspraak heeft overwogen dat de Minister voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om aan het asielrelaas van verweerder geen positieve overtuigingskracht toe te kennen. De vrees van verweerder om te worden gedood naar aanleiding van zijn werkzaamheden om in opdracht van de Amerikanen tekeningen op de muren van scholen aan te brengen is onvoldoende reëel te achten.
- 4.4. De rechtbank heeft ten onrechte bij haar beoordeling het toetsingskader betrokken zoals toegepast in uw uitspraak van 8 juni 2009. Immers in die uitspraak ging het om een Christen uit Irak, derhalve een persoon behorende tot een groep die is aangewezen in de Vreemdelingencirculaire in het landsgebonden beleid als een kwetsbare minderheidsgroep. Voor de kwetsbare minderheidsgroepen geldt, in navolging van de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007, Salah Sheekh vs Nederland, nr. 1948/04 dat reeds op grond van beperkte individuele indicaties, die ook kunnen zijn gelegen in de naaste omgeving van de vreemdeling, een dreigende schending van artikel 3 EVRM aannemelijk kan worden gemaakt. Nu verweerder, die blijkens het beleid een risicoberoep heeft uitgeoefend, niet behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep heeft de rechtbank ten onrechte dit toetsingskader op hem van toepassing geacht.

- 4.5. Ten onrechte lijkt de rechtbank er van te zijn uitgegaan dat er ten aanzien van verweerder een verlaagde bewijslast zou gelden. Dit is evenwel niet het geval voor personen die een risicoberoep uitoefenen en derhalve behoren tot een groep die verhoogde aandacht vraagt.

Zie

AbRS 8 maart 2010, 200909295, www.raadvanstate.nl

- 4.6. Naast het feit dat de rechtbank van een onjuist toetsingskader is uitgegaan is evenzeer van belang dat de rechtbank reeds in rechtsoverweging 12 had vastgesteld dat het relaas positieve overtuigingskracht mist en dat de Minister verweerders vrees ten gevolge van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen niet reëel heeft bevonden. Gelet hierop was er voor de rechtbank geen ruimte meer om in rechtsoverweging 18 te overwegen dat er een motiveringsgebrek kleefte aan het bestreden besluit met betrekking tot de beoordeling van artikel 3 EVRM. Dat verweerder zich volgens de rechtbank niet heeft uitgelaten over de geloofwaardigheid van het relaas waar het ziet op de twee kunstenaars, Mandoeh en Ghazi, die zouden zijn doodgeschoten laat onverlet dat de rechtbank reeds het feitenrelaas had vastgesteld en beoordeeld. In die zin is de uitspraak innerlijk tegenstrijdig. Bovendien heeft de rechtbank miskend dat verweerder eerst ter zitting wederom, na dit in het nader gehoor (pagina 7) te hebben gemeld, gewag heeft gemaakt van hetgeen de kunstenaars in zijn omgeving in 2003 zou zijn overkomen. Nu eiser dit niet in zijn zienswijze naar voren heeft gebracht mocht verweerder ervan uitgaan dat dit gegeven een ondergeschikt onderdeel van het relaas uitmaakte waardoor op dit punt niet expliciet gemotiveerd diende te worden. Bovendien heeft de moord op Mandoeh en Ghazi in 2003 plaatsgevonden terwijl verweerder eerst in 2008 zijn land heeft verlaten zonder dat hij heeft gesteld in deze periode nog problemen te hebben ondervonden welke verband zouden houden met de dood van zijn collega's. Derhalve hoeft het niet te betreffen dat de Minister het niet nodig heeft geacht daaraan in zijn voornemen en besluit aandacht te besteden en kan bezwaarlijk worden gesproken van een motiveringsgebrek.

5. Conclusie

- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 19 januari 2009 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 16 april 2010

Gemachtigde,

A.R.J. Maas, gemachtigde

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5101 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3058
telefax 073 - 888 3230